

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **FINE DREAM, s. r. o.** se sídlem Praha 7, Přístavní 321/14, IČ 272 45 039, zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 13. 1. 2012, č. j. 5371/2012-MZE-10000,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra zemědělství (dále jen „žalovaný“), jímž byl podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnut jeho rozklad a podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011, sp. zn. 9RM34993/2011-16211, č. j. 156971/2011-MZE-16211, jímž bylo podle § 89 odst. 2 správního řádu a podle § 27 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), rozhodnuto o neuznání námitek proti neschválení Lesního hospodářského plánu (dále jen „LHP“), zpracovaného na období 2011-2020, pro Lesní hospodářský celek Kluk (kód 104706), podaných podle § 27 odst. 3 lesního zákona.

Žalobce v úvodu žaloby podrobně popsal průběh správního řízení a uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodů procesních i hmotně právních.

Předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jeho odůvodnění zahrnuje pouze popis dosavadního průběhu řízení a soubor nových právních úvah, jímž žalovaný jen doplnil argumentaci obsaženou v rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 (dále jen „ministerstvo“), které bylo v řízení o rozkladu přezkoumáno. Podle žalobce z něj však není v žádném ohledu zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s jeho jednotlivými námitkami uvedenými v rozkladu. V této souvislosti poukazoval na to, že u těchto námitek je v napadeném rozhodnutí pouze konstatováno, že námitky „*již byly podrobně vypořádány v obsahu odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí ministerstva. Nezbyvá tak, než odkázat na podrobné zdůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí ministerstva a rekapitulovat právní závěry.*“. Podle žalobce tak není z napadeného rozhodnutí zřejmé, co o jednotlivých rozkladových námitkách soudí sám žalovaný. Rozkladové námitky byly vypořádány souhrnně blanketním odkazem na obsah rozhodnutí, které mělo být předmětem přezkumu. Žalovaný ovšem neuvedl, zda rozkladové námitky považuje za nedůvodné či nikoliv. Ani ze samotného banketního odkazu na rozkladem napadené rozhodnutí ministerstva zemědělství není zřejmé, zda se žalovaný ztotožnil s obsahem tohoto rozhodnutí a s tam obsaženými věcným a právním hodnocením či nikoliv. Z hlediska smyslu a účelu rozkladového přezkumu považoval žalobce konstatování ministra zemědělství, že s námitkami se ministerstvo vypořádalo v prvostupňovém rozhodnutí, za zcela bezcenné, neboť z obsahu rozkladu podaného žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí totiž zcela jednoznačně a nepochybně vyplývalo, že rozklad byl podán nikoliv proto, že by žalobce vypořádání se s jeho námitkami postrádal, nýbrž proto, že nesouhlasil se způsobem vypořádání jeho námitek.

Žalobce konstatoval, že jediná rozkladová námitka, které byla v napadeném rozhodnutí věnována zvláštní pozornost, byla námitka, v níž žalobce poukazoval na ustanovení přílohy č. 9 písmeno H zákona č. 433/2010 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2011 (dále jen „zákon o státním rozpočtu České republiky na rok 2011“). Ani zde ovšem není zřejmé, jak žalovaný o rozkladové námitce uvažil, jakými právními názory byl při jejím hodnocení veden a z jakého důvodu ji pravděpodobně považuje za neopodstatněnou. Napadené rozhodnutí musí obsahovat náležitosti upravené v § 68 správního řádu. V jeho odůvodnění musejí být uvedeny rovněž podklady pro jeho vydání a informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s vyjádřením účastníků k podkladům rozhodnutí, což se v daném případě nestalo, neboť v napadeném rozhodnutí nejsou podklady pro jeho vydání vůbec označeny.

Hlavní důvody pro podání žaloby žalobce spatřoval v rovině hmotného práva. Neshledával právní oporu pro závěr žalovaného, na němž spočívá i prvostupňové rozhodnutí ministerstva, že předčasné skončení platnosti lesního hospodářského plánu a jeho nahrazení plánem novým *eo ipso* odporuje ustanovením lesního zákona i povaze LHP jako plánovacího dokumentu zpracovaného a následně i schváleného na určité konkrétní období. Měl za to, že pro jeho jednání vůči orgánům veřejné moci platí i v případě schvalování LHP ustanovení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 4 Ústavy, podle nichž každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá. V daném případě je podle žalobce podstatné, že žádný z předpisů platných v České republice vlastníkům lesa nezakazuje, aby navrhovali schválení nového LHP v době platnosti plánu schváleného dříve a předchozí ukončení platnosti plánu dřívějšího ani nikde neoznačuje za podmínku schválení plánu nového. Žalobce byl přesvědčen, že je nutné vzít v úvahu i právní povahu LHP, jak je charakterizována v § 24 odst. 1 lesního zákona. Z označeného ustanovení lze dovodit, že LHP nejen mohou, ale i musí podléhat dispozičním úkonům vlastníka lesa, přičemž není důvod se domnívat, že tyto dispoziční úkony se mohou týkat i doby platnosti LHP, neboť když by vlastníkově lesa nesvědčilo žádné dispoziční oprávnění týkající se

obsahu LHP a doby jeho platnosti, jak předestírá žalovaný v napadeném rozhodnutí, nebyl by LHP nástrojem vlastníka lesa, nýbrž nástrojem veřejné moci, konkrétně orgánů státní správy lesů, a obvyklá doba deseti let zmíněná zákonodárcem by nebyla vztažena k době, na kterou se plány zpracovávají, nýbrž k době, na kterou se schvalují. Jelikož však je povinnost zabezpečit zpracování LHP podle § 24 odst. 3 lesního zákona připsána vlastníku lesa, je to vlastník lesa, kdo je oprávněn rozhodnout o tom, na jaké období bude jeho LHP zpracován.

Dále žalobce uvedl, že k tomuto závěru lze dospět i jinou argumentací využívající ustanovení § 24 odst. 1 lesního zákona, neboť pokud je v tomto ustanovení LHP označen za nástroj vlastníka lesa, je tím podle žalobce bezesporu míněn aktuální vlastník, nikoliv osoba, které vlastnické právo svědčilo v okamžiku schvalování LHP. Je-li proto v napadeném rozhodnutí negováno právo žalobce jako nového vlastníka pozemků tvořících stávající Lesní hospodářský celek Kluk (dále jen „LHC Kluk“) předložit ke schválení nový LHP pro nový lesní hospodářský celek vzniklý rozšířením stávajícího LHC Kluk jako svůj nástroj a žalobce je nucen řídit se LHP zpracovaným pro osobu zcela jinou a od něj odlišnou, a navíc pouze pro část jeho lesního majetku v dané oblasti, je tím význam a smysl § 24 odst. 1 lesního zákona zcela popřen. Tyto zásady žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval, což podle žalobce zakládá jeho nezákonnost.

Žalobce nesouhlasil se závěrem, že zkrácení platnosti LHP je vyloučeno též s ohledem na právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 12. 12. 2008 č. j. 2 As 64/2008-122. Konstatoval, že v označeném rozsudku se NSS vyslovil kladně k otázce možnosti univerzální sukcese nového vlastníka lesa do LHP schváleného pro právního předchůdce ve vlastnictví, přičemž uvedl, že takováto sukcese připadá bez dalšího v úvahu pouze v případech, kdy při změně vlastníka zároveň nedošlo ke změně hranic lesního hospodářského celku, pro který je plán schválen. Současně konstatoval, že pokud nový vlastník nabytí vlastnické právo pouze k části lesních pozemků tvořících součást lesního hospodářského celku, nelze uvažovat o jeho proporcionální sukcesi do ustanovení LHP odpovídající výměře pozemků, které z celého lesního hospodářského celku nabytí, nýbrž v takových případech je nový vlastník lesa povinen postupovat podle ustanovení § 27 odst. 4 lesního zákona, neboť zmenšením plochy lesních porostů došlo ke změnám podmínek vyvolávajících nutnost změny závazného ustanovení plánu. Žalobce považoval za podstatné, že shora uvedené závěry odvodil NSS z konstatování, že LHP je nástrojem vlastníka lesa, který je primárně spjat s lesním majetkem nacházejícím se na konkrétních pozemcích určených k plnění funkcí lesa, a že hlavním účelem LHP je zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, a to za podmínky hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí.

Žalobce dále konstatoval, že v případě, že NSS formuloval závěr o nemožnosti automatické proporcionální sukcese nového vlastníka pozemků tvořících část lesního hospodářského celku do ustanovení platného LHP, činil tak proto, že takový postup by mohl mít s ohledem na věcnou i právní nemožnost stanovení oněch proporcí, v nichž by k sukcesi do části plánu docházelo za následek ohrožení trvalosti hospodaření v lesích a obecně i ohrožení lesa jako nenahraditelné složky životního prostředí. Uvedená základní konstatování však neposkytují žádný podklad pro závěr, že jestliže není možno připustit sukcesi do LHP týkající se pouze části lesního hospodářského celku, je automaticky též vyloučeno, aby osoba, která nabytí vlastnické právo nejen ke všem pozemkům tvořícím již existující lesní hospodářský celek, nýbrž i k souvisejícím pozemkům dalším, iniciovala ukončení platnosti LHP pro existující lesní hospodářský celek a jeho nahrazení novým plánem pro všechny nabyté pozemky.

Podle žalobce by popsany postup byl ve světle citovaných základních konstatování NSS možný pouze v případě, když by v procesu schvalování plánu nebo později v řízení

o námitkách proti jeho neschválení vedeném podle § 27, odst. 3 a 4 lesního zákona bylo prokázáno, že navržený nový LHP pro všechny pozemky vlastníka odporuje hlavnímu účelu tohoto institutu, tj. je na újmu zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, popř. nestanoví podmínky hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí.

Dále uvedl, že jakkoliv lze souhlasit s obecnými konstatováními ohledně významu doby platnosti LHP, které žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí, tedy s konstatováním, že doba platnosti není dobou doporučující, kterou je možné kdykoliv měnit, neboť jde o dobu určující pro odvození závazných ustanovení, přičemž stanovení časového rámce je „*elementární záležitostí každého plánování*“, nelze přesto ani z těchto obecných zásad dovodit, že platnost již jednou schváleného plánu není možné nikdy a za žádných okolností ukončit a plán nahradit plánem novým, aniž by byl ohrožen smysl, účel a poslání plánu původního. Stav, kdy navržený nový LHP pro všechny pozemky nového vlastníka odporuje hlavnímu účelu lesních hospodářských plánů, musí být podle názoru žalobce v řízení o schválení plánu nebo v řízení o námitkách proti neschválení zjištěn dokazováním a k jeho vzniku v žádném případě nedochází automaticky pouhým zkrácením platnosti stávajícího LHP jeho nahrazením plánem novým.

Žalobce byl přitom přesvědčen, že situace, kdy navržený nový LHP pro všechny pozemky nového vlastníka bude odporovat hlavnímu účelu lesních hospodářských plánů a bude na újmu zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, popř. nebude stanovit podmínky hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí, může vzniknout pouze zcela výjimečně, neboť jeho vzniku brání sám mechanismus tvorby LHP a odvozování jeho závazných ustanovení, jak je zakotven ve vyhlášce č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování (dále jen „*vyhláška o lesním hospodářském plánování*“), který je založen na principu, že obsah plánu vždy zohledňuje stav pozemků určených k plnění funkcí lesů a lesních porostů na nich rostoucích aktuálně a reálně existující v době zpracování plánu, nikoliv stav zachycený v předchozích lesních hospodářských plánech. Již tato skutečnost sama o sobě zajišťuje, že v novém LHP, zpracovaném a ke schválení předloženém ještě za platnosti jiného lesního hospodářského plánu pro tytéž pozemky, mohou být zahrnuta pouze taková hospodářská opatření a odvozena pouze taková závazná ustanovení, a to včetně maximální celkové výše těžeb, která odpovídají reálným možnostem lesního hospodářského celku a která budou naopak vylučovat poškození zásad trvalosti, popř. porušení ustanovení jiných právních předpisů z oblasti práva životního prostředí.

Podle žalobce by relevantním důvodem pro neschválení LHP pro nově vytvořený LHC Kluk na období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2020 ve vztahu k žalobci s ohledem na uvedené bylo pouze zjištění, že navržený LHP nezajišťuje zachování funkcí lesa v rámci nového LHC Kluk, popř. nezajišťuje hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí v intencích závěrů NSS obsažených v rozsudku ze dne 12. 12. 2008, č. j. 2 As 64/2008-122. Nic takového se však nestalo, když důvodem pro neschválení byl paušální, automatický a o logicky ne zcela konsekventní úvahy opřený závěr žalovaného, že zkrácení platnosti existujícího LHP a jeho nahrazení plánem novým pro větší množství pozemků určených k plnění funkcí lesa je vždy v rozporu s lesním zákonem, nikoliv prokázané ohrožení plnění funkcí lesa, popř. rozpor do 31. 12. 2020 s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí. Žalobce k tomu dále uvedl, že žalovaný vůbec nezohlednil jeho věcné argumenty osvědčující, že navrhovaný nový LHP není v žádném rozporu ani se zásadami trvalosti hospodaření v lesích ani s ustanoveními zvláštních předpisů k ochraně lesa jako složky životního prostředí.

Žalobce poukazoval i na to, že jeho názor, že schválení nového LHP pro všechny

pozemky nabyté nově jedním vlastníkem, z nichž část tvoří ucelený lesní hospodářský celek s již dříve schváleným lesním hospodářským plánem, není eo ipso v rozporu s ustanoveními lesního zákona, ale naopak je s ohledem na charakter LHP jako nástroje vlastníka lesa možné, pokud není prokázáno, že navržený lesní hospodářský plán v rámci nového lesního hospodářského celku nezajišťuje zachování funkcí lesa, popř. nezajišťuje hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí, má oporu rovněž v ustanoveních přílohy č. 9 písmeno H.- Příspěvek na úhradu zvýšených nákladů spojených s vyhotovením digitální formy dat lesního hospodářského plánu pro účely státní správy lesů zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2011, podle kterého nárok na poskytnutí příspěvku vzniká v případě, kdy platnost stávajícího plánu končí v roce 2010, v případě sloučení několika plánů žadatele končí platnost v roce 2010 alespoň jednoho z nich, ve spojení s navazujícím ustanovením téhož zákona, dle kterého, za splnění této podmínky se považuje i případ, kdy povinnost vyhotovení plánu vznikne žadateli v důsledku majetkových změn či změn charakteru nemovitosti. Žalobce namítal, že se žalovaný s touto námitkou, kterou uvedl jak ve svých námitkách proti neschválení lesního hospodářského plánu, tak i ve svém rozkladu proti rozhodnutí ministerstva jako orgánu prvního stupně, věcně nijak nevypořádal, resp. vypořádal se s ní konstatováním, že zákon o státním rozpočtu neupravuje proces schvalování lesních hospodářských plánů. Podle názoru žalobce by ovšem právní řád ČR měl tvořit logický celek, takže poukaz na skutečnost, že jiný právní předpis zkrácení platnosti lesních hospodářských plánů při slučování lesních hospodářských celků připouští, je při výkladu ustanovení lesního zákona zcela zásadní, byť jde o právní předpisy systematicky spadající do různých právních odvětví. Tato nesprávnost právního posouzení je dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí je podle žalobce konečně v rozporu i se zásadou ochrany legitimního očekávání, vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce v minulosti opakovaně nabyl vlastnické právo k pozemkům určeným k plnění funkce lesa za stejných nebo přinejmenším obdobných okolností, tj. nabyl vlastnické právo jak k pozemkům tvořícím samostatný lesní hospodářský celek s platným lesním hospodářským plánem, tak další pozemky určené k plnění funkce lesa s existujícím lesním hospodářským celkem související nebo na něj navazující. Ve všech těchto případech nechal žalobce zpracovat nový lesní hospodářský plán pro všechny tyto pozemky zařazené za tím účelem do nově vytvořeného lesního hospodářského celku a tento lesní hospodářský plán předložil ke schválení, přičemž ve všech případech bylo jeho návrhu vyhověno a lesní hospodářský plán byl současně s ukončením platnosti plánu dřívějšího pro LHC menší rozlohy schválen. Postup žalovaného je tedy bezdůvodně zásadně odlišný od postupu aplikovaného jinými orgány státní správy lesů v obdobných případech, což je dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění zahrnuje pouze popis dosavadního průběhu řízení a soubor nových právních úprav, není z něj v žádném ohledu zřejmé, jak se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v rozkladu, a že napadené rozhodnutí neobsahuje podklady pro jeho vydání a informace o tom, jak se vypořádal s vyjádřením účastníků k podkladům rozhodnutí žalovaný, uvedl, že se domnívá, že v rozkladu proti rozhodnutí ministerstva nebyly žalobcem v podstatě uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly ministerstvem vypořádány v rámci řízení a rozhodnutí o námitkách. Napadené rozhodnutí ministra zemědělství se pak vypořádalo s

řešením právních otázek, které jsou stěžejní pro vyřešení tohoto případu, a to s přechodem Lesního hospodářského plánu Kluk 2006-2015 na žalobce, včetně argumentace rozsudkem NSS ze dne 12. 12. 2008, čj. 2 As 64/2008-122, s nemožností zkrátit Lesní hospodářský plán Kluk 2006-2015, z důvodu nedodržení lhůty stanovené v ustanovení § 27 odst. 1 lesního zákona a s vysvětlením, že z ustanovení zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2011, příloha č. 9, písmeno H. - Příspěvek na úhradu zvýšených nákladů spojených s vyhotovením digitální formy dat lesního hospodářského plánu pro účely státní správy lesů, nelze dovodit, že by Lesní hospodářský plán Kluk 2006 - 2015 mohl být zkrácen. Dále se žalovaný domníval, že rozhodnutí ministerstva a ministra tvoří jeden celek, tato rozhodnutí nejsou vůči sobě rozporná a jejich odůvodnění obsahují všechny náležitosti požadované v § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že v žalobním bodu č. 3 je pouze obsaženo konstatování, že hlavní důvody pro podání žaloby spočívají v rovněž hmotného práva, kdy s tímto tvrzením se žalovaný vypořádal ve vyjádření k následujícím žalobním bodům.

K námitce, že žalobce neshledal právní oporu pro závěr žalovaného, že předčasné skončení platnosti LHP a jeho nahrazení plánem novým odporuje ustanovením lesního zákona i povaze lesního hospodářského plánu jako plánovacího dokumentu zpracovaného a následně schváleného na určité konkrétní období žalovaný poukázal na to, že LHP není jen nástrojem vlastníka lesa, ale je také důležitým nástrojem státu k naplnění účelu lesního zákona. Veřejnoprávní postavení institutu LHP měl zákonodárce bezpochyby na mysli, když v § 27 odst. 1 věta druhá lesního zákona zakotvil, že orgán státní správy lesů může plán schválit jen, pokud není v rozporu s lesním zákonem a ostatními právními předpisy. Předložený návrh Lesní hospodářský plán Kluk 2011-2020 je v rozporu s lesním zákonem, protože v sobě zahrnuje část pozemků určených k plnění funkcí lesa, pro které je až dokonce roku 2015 v platnosti schválený Lesní hospodářský plán Kluk 2006-2015. Tato část návrhu plánu byla předložena ke schválení předčasně, v rozporu s lhůtou zakotvenou v § 27 odst. 1 lesního zákona. Žalovaný byl přesvědčen, že zákonodárce měl v úmyslu daným ustanovením zajistit návaznost jednotlivých lesních hospodářských plánů a vyloučit možnost překryvu v dobách jejich platnosti.

Podle žalovavého v této souvislosti stojí za pozornost, že návrh Lesního hospodářského plánu Kluk 2011-2020 v části, pro kterou již existuje schválený Lesní hospodářský plán Kluk 2006-2015, byl předložen ke schválení dne 24. 2. 2011, tedy o 5 let dříve, než stanoví lesní zákon.

Lesní zákon neumožňuje existenci dvou současně platných plánů pro totožné pozemky určené k plnění funkcí lesa z důvodu nekontrolovatelnosti a nevymahatelnosti závazných ustanovení plánu, která je vlastník lesa na základě § 24 odst. 5 lesního zákona povinen dodržovat. Lesní zákon dále neumožňuje zkrátit dobu platnosti plánu ani vlastníkově lesa ani orgánu státní správy a vlastník lesa je tedy povinen dodržovat na základě § 24 odst. 5 lesního zákona závazná ustanovení plánu po celou dobu, na kterou byla tato závazná ustanovení vlastníkem navržena, vypočtena a později orgánem státní správy schválena. Lesní hospodářský plán je přitom nástrojem vždy aktuálního vlastníka lesa.

Žalovaný dále uvedl, že lesní hospodářské plány obsahují na základě § 24 odst. 1 lesního zákona ustanovení závazná a doporučující. Vlastník lesa je povinen dodržovat pouze ustanovení závazná. V případě žalobce jde pouze o dvě ustanovení, a to maximální celkovou výši těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin. Obě tato ustanovení jsou odvozována na základě postupů a údajů zakotvených ve vyhlášce o lesním hospodářském plánování a ve vyhlášce č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů (dále jen „vyhláška o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů“).

Již v prvostupňovém rozhodnutí ministerstva bylo konstatováno, že jestliže žalobci vzhledem k jeho hospodářským záměrům nevyhovují stávající porostní typy lesního hospodářského plánu Kluk 2006-2015, může využít určité alternativy, které připouští příloha č. 3 k vyhlášce o lesním hospodářském plánování. Změna porostních typů pak může mít vliv na změnu rámcových směrnic hospodaření, které mimo jiné vycházejí z hospodářského záměru vlastníka lesa. Jestliže změna rámcových směrnic hospodaření bude mít dopad na změnu závazného ustanovení plánu, může nový vlastník lesa požádat Krajský úřad o změnu závazného ustanovení plánu ve smyslu § 27 odst. 4 lesního zákona, popř. § 12 vyhlášky o lesním hospodářském plánování, a to z důvodu změny v hospodářských záměrech vlastníka. Tato změna závazného ustanovení však může být provedena pouze v rámci stávajícího LHP Kluk 2006-2015. Žalovaný taktéž zastával právní názor, že přikoupenou část majetku, na které pro žalobce vzniká povinnost hospodářit podle plánu, je možno zahrnout do již existujícího lesního hospodářského celku, pro který je zpracován LHP Kluk 2006 - 2015, a to opět změnou závazných ustanovení plánu (změnou plánu) ve smyslu ustanovení § 27 odst. 4 lesního zákona a § 12 vyhlášky o lesním hospodářském plánování. Důvodem je změna podmínek, spočívající ve zvětšení rozlohy lesního hospodářského celku. Tímto v praxi běžně používaným postupem vlastník lesa nemusí zpracovávat plán pro každou, mnohdy co do výměry nevýznamnou, přikoupenou část lesa, pro kterou dosud nebyl zpracován plán.

Žalovaný se domníval, že jestliže chce nový vlastník lesa přizpůsobit závazná ustanovení plánu svým hospodářským záměrům, může tak ve shodě s lesním zákonem učinit i postupem podle § 27 odst. 4 lesního zákona, tedy změnou závazných ustanovení plánu, ovšem v rámci doby platnosti již schváleného plánu.

K žalobní námitce, že žalobce považuje za nesprávný závěr, že zkrácení platnosti lesního hospodářského plánu je vyloučeno též s ohledem na právní názory vyslovené v rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2008, č. j. 2 As 64/2008-122 žalovaný uvedl, že žalobce vychází ze zavádějícího předpokladu. Žalobcem předpokládaný nesprávný závěr žalovaného ovšem v rozhodnutích správních orgánů není možno najít. Argumentace citovaným rozsudkem NSS byla žalovaným použita pouze v souvislosti s přechodem Lesního hospodářského plánu Kluk 2006-2015 na právního nástupce původního vlastníka, tedy na žalobce.

Při rozhodování o námitkách žalobce muselo ministerstvo nejprve vyřešit otázku, zda Lesní hospodářský plán Kluk 2006-2015 přešel na právního nástupce, a následně, je-li možné zkrátit dobu platnosti takového plánu. Při řešení první otázky byly využity závěry citovaného rozsudku NSS. Žalovanému je jasné, že citovaný rozsudek neřešil otázku možnosti zkrácení doby platnosti plánu ze strany vlastníka lesa.

V rozhodnutí ministerstva se uvádí: „*Námitkující a Krajský úřad se neshodují v řešení právní otázky, zda-li LHP Kluk 2006-2015, schválený pro předchozího vlastníka, přešel na Námitkujícího, který předmětný les nabyl do svého vlastnictví. Ministerstvo zemědělství zastává právní názor, že lesní hospodářský plán je nástrojem vlastníka lesa, který je primárně spjat s lesním majetkem a v případě změny v subjektu vlastníka lesa přechází na vlastníka nového (obdobně rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2008 čj. 2 As 64/2008-122). V citovaném rozsudku je zkonstatována univerzální sukcese do lesního hospodářského plánu při změně vlastníka lesa. Ministerstvo zemědělství se domnívá, že výše uvedený výklad je v souladu s účelem lesního zákona, zejména se zachováním rovnoměrného a trvalého plnění funkcí lesa.*“

Další argumentace ministerstva směřuje k odůvodnění výše uvedeného právního názoru v obecné rovině na příkladu rovnoměrného a trvalého plnění dřevoprodukční funkce lesa, jak je v citovaném rozhodnutí výslovně uvedeno. Jestliže tuto argumentaci oddělíme od účelu, ke kterému posloužila, jak učinil žalobce, pak můžeme dojít k závěru, že se zde hovoří o možném zkrácení doby platnosti plánu a jeho nevýhodách z hlediska rovnoměrného a trvalého plnění dřevoprodukční funkce lesa. Toto možné zkrácení doby je

vztaženo k situaci kdy by plán nepřešel na nového vlastníka a ten by nebyl povinen se jím řídit, tedy k problematice řešené v citovaném rozsudku. Žalovaný konstatoval, že pokud jde o nemožnost zkrácení doby platnosti plánu ze strany vlastníka, vychází argumentace Krajského úřadu Středočeského kraje, ministerstva a žalovaného z § 27 odst. 1 lesního zákona. Dále uvedl, že na rozdíl od žalobce se domnívá, že lesní hospodářský plán v sobě neobsahuje mechanismus, který by zabránil porušení trvale udržitelného plnění, např. dřevoprodukční funkce lesa, přičemž k objasnění uvedl elementární příklad.

K námitce, že schválení nového LHP pro všechny pozemky nabyté nově jedním vlastníkem má oporu rovněž v ustanoveních přílohy č. 9 písmeno H. – Příspěvků na úhradu zvýšených nákladů spojených s vyhotovením digitální formy dat lesního hospodářského plánu pro účely státní správy lesů žalovaný uvedl, že není pravdou, že by se ministerstvo případně žalovaný nevypořádali s námitkou ustanovení zákona o státním rozpočtu ČR na rok 2011 příloha č. 9 písmeno H. Žalovaný v této souvislosti odkázal na stranu 4 prvostupňového rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalobce má nárok na poskytnutí příspěvku pro přibližně 20,2 ha lesa, který představuje majetkovou změnu. Ostatní důvody pro poskytnutí příspěvku se na žalobce nevztahují, jak bylo odůvodněno v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu i se zásadou legitimního očekávání, vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný konstatoval, že nemožnost zkracovat dobu platnosti schváleného plánu, je dlouhodobě a setrvale konstatována v rozhodnutích ministra, přičemž následně odkázal na rozhodnutí ze dne 14. 3. 2007, čj. 44309/2006-11100, 21. 1. 2008, ze dne 21. 1. 2008, č. j. 1930/2008-10000, ze dne 23. 1. 2008, č. j. 1931/2008-10000. Žalovaný měl za to, že jestliže některý orgán státní správy lesů zkrátí dobu platnosti lesního hospodářského plánu, pak jednal v rozporu s lesním zákonem, protože mu k takovému postupu chybí jakékoliv zákonné zmocnění.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel následující právní úpravy:

Podle § 24 odst. 1, 2, 3, 5 lesního zákona v rozhodném znění lesní hospodářské plány (dále jen „plány“) jsou nástrojem vlastníka lesa a zpracovávají se zpravidla na deset let. (2) Plány obsahují ustanovení závazná a doporučující. Závaznými ustanoveními plánu jsou maximální celková výše těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu. Vlastník lesa má právo na částečnou úhradu zvýšených nákladů na výsadbu minimálního podílu melioračních a zpevňujících dřevin vůči státu. Pravidla podpory výsadby těchto dřevin upraví ministerstvo právním předpisem. Pro státní lesy a lesy ve vlastnictví obcí je závazným ustanovením též minimální plošný rozsah výchovných zásahů v porostech do 40 let věku. (3) Právnícké osoby, kterým je svěřeno nakládání se státními lesy, ostatní právnícké a fyzické osoby vlastníci více než 50 ha lesa v obvodu územní působnosti schvalujícího orgánu státní správy lesů (§ 27) jsou povinny zabezpečit zpracování plánů. Hospodařit podle plánu mohou též právnícké a fyzické osoby vlastníci méně než 50 ha lesa. (5) Právnícké a fyzické osoby, pro které byly schváleny plány, jsou povinny dodržovat jejich závazná ustanovení (odstavec 2).

Podle § 27 odst. 1, 4 téhož zákona v rozhodném znění vlastník lesa, který je povinen hospodařit podle plánu (§ 24 odst. 3), je povinen předložit návrh plánu ke schválení orgánu státní správy lesů ve dvou vyhotoveních nejpozději do 60 dnů po skončení platnosti předchozího plánu. Orgán státní správy lesů plán schválí, pokud není v rozporu s tímto zákonem a ostatními právními předpisy. Jedno vyhotovení schváleného plánu zůstává založeno u místně příslušného orgánu státní správy lesů, který uhradí náklady na pořízení jedné kopie. (4) Pokud dojde v průběhu platnosti plánu ke změnám podmínek, vyvolávajícím nutnost změny závazného ustanovení plánu, zejména z hlediska ochrany lesa nebo z hlediska zajištění plnění funkcí lesa, musí vlastník lesa požádat schvalující orgán státní správy lesů o změnu příslušného závazného ustanovení.

Podle § 12 zákona o lesním hospodářském plánování v rozhodném znění změnou plánu je provedení změn závazných a doporučujících ustanovení plánu.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění zahrnuje pouze popis dosavadního průběhu řízení a soubor nových právních úvah, jimiž žalovaný doplnil argumentaci správního orgánu prvního stupně a není z něj v žádném ohledu zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, soud uvádí, že není důvodná.

Správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek. V daném případě bylo řízení vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic tvořících jeden celek a postup žalovaného, který v menší míře doplnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o své právní úvahy, nezakládá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a naopak je zcela akceptovatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-108). Dále soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně seznatelné, že se žalovaný s odvolacími námitkami neztotožnil a nepovažoval je za důvodné, když uvedl, že tyto byly podrobně vypořádány v obsahu odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí ministerstva, a že mu nezbývá než odkázat na podrobné zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí a rekapitulovat právní závěry již učiněné. Neopodstatněné je tedy tvrzení žalobce, že z napadeného rozhodnutí, resp. podle žalobce z blanketního odkazu na rozkladem napadené rozhodnutí, není zřejmé, zda se ztotožnil s jeho obsahem či nikoliv, když právě z tohoto odkazu na prvostupňové rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zcela ztotožnil s věcným a právním hodnocením správního orgánu prvního stupně. Dále soud konstatuje, že takovýto odkaz na závěry obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí je možné v daném případě připustit, neboť žalobce uplatnil v rozkladu námitky, které již uplatnil v prvostupňovém řízení, žalovaný se zcela ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně a v napadeném rozhodnutí takovýto odkaz neponechal osamocen, když na něj navazovaly další náležitosti řádného odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný uvážil o rozkladové námitce, v níž žalobce poukazyval na ustanovení přílohy č. 9 písmeno H. V napadeném rozhodnutí žalovaný k této námitce uvedl, že „*ustanovení této přílohy neřeší problematiku schvalování lesních hospodářských plánů, ale zabývají se pouze stanovením podmínek pro poskytnutí státního finančního příspěvku.*“ Z této argumentace žalovaného je zcela zjevné, že považoval námitku žalobce za nedůvodnou, neopodstatněnou a nevztahující se k předmětu daného sporu.

Nedůvodnou považuje soud námitku žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje podklady pro jeho vydání a informace, jak se žalovaný vypořádal s vyjádřením účastníků k podkladům rozhodnutí. Napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 1 správního řádu

obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení. Žalovaný ve výrokové části označil účastníky řízení a označil ustanovení, podle kterých rozhodoval a to v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté shrnul dosavadní průběh správního řízení a uvedl důvody výroku, jakými úvahami se řídil a výklad právních předpisů. Z napadeného rozhodnutí je dále seznatelné, jakým způsobem se vypořádal s odvolacími námitkami. Dále soud uvádí, že v daném případě bylo předmětem sporu posouzení, zda neschválení lesního hospodářského plánu vztahujícímu se k LHC Kluk na období 2011-2020 s ohledem na existenci již schváleného a platného lesního hospodářského plánu pro tento hospodářský celek bylo v souladu se zákonem či nikoliv. Soud uvádí, že žalovaný zde neposuzoval žádné podklady pro vydání rozhodnutí, neboť na základě aplikace ustanovení lesního zákona, které se vztahují k dané problematice, dospěl k závěru, že posouzení správního orgánu prvního stupně, kterým nebyly žalobci uznány námitky proti neschválení lesního hospodářského plánu zpracovaného na období 2011-2020, bylo správné. Žalovaný se rovněž nemohl vypořádat s vyjádřením účastníků k podkladům řízení, neboť žádné takovéto vyjádření nebylo učiněno. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti upravené v § 68 správního řádu.

Ani námitka žalobce, že především neshledává právní oporu pro závěr žalovaného, na němž spočívá i prvostupňové rozhodnutí, že předčasné skončení platnosti lesního hospodářského plánu a jeho nahrazení novým odporuje ustanovením lesního zákona i povaze lesního hospodářského plánu jako plánovacího dokumentu zpracovaného a následně schváleného na určité konkrétní období, není důvodná.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 14. 8. 2006 byl Krajským úřadem Středočeského kraje pod č. j. 6423/26711/2006/OŽP-Mi schválený Lesní hospodářský plán pro Lesní hospodářský celek „Kluk“ s dobou platnosti od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2015, a to pro vlastníka lesa J. K.. V roce 2010 se stal vlastníkem předmětného Lesního hospodářského celku „Kluk“ žalobce, kdy v témže roce se stal vlastníkem pozemků určených k plnění funkce lesa o výměře 21,26 ha navazujících na pozemky zahrnuté do LHC Kluk. Dne 24. 2. 2011 podal žalobce žádost Krajskému úřadu Středočeského kraje o schválení LHP pro LHC Kluk, číslo 104 706, o výměře 103, 42 Ha, na období 2011-2020, kde byly zahrnuty všechny pozemky LHC Kluk 104 706.

Lesní hospodářský plán jak vyplývá z § 24 odst. 1 lesního zákona, je nástrojem vlastníka lesa, z čehož lze usuzovat, že slouží vlastníkům lesa při výkonu vlastnického práva k lesním pozemkům, které jsou určeny k plnění funkce lesa v rámci lesního hospodářského celku. Lesní hospodářský plán je spojen právě s lesními pozemky konkrétních parcelních čísel jako objekty vlastnického práva, přičemž stav vlastnických poměrů není pro posouzení jeho platnosti rozhodný. S ohledem na charakter institutu lesního hospodářského plánu je tedy interpretace umožňující přechod lesního hospodářského plánu v případech, ve kterých dochází ke změně v osobě vlastníka lesního hospodářského celku, pro který byl lesní hospodářský plán schválen a je i nadále platný, v souladu s účelem zákonné právní úpravy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 2 As 64/2008.) Soud dále uvádí, že lesní zákon ukládá v § 27 odst. 1 vlastníkovvi lesa, který je povinen hospodařit podle plánu povinnost předložit návrh plánu ke schválení orgánu státní správy lesů nejpozději do 60 dnů po skončení platnosti předchozího plánu. Pokud by došlo v průběhu platnosti plánu ke změnám podmínek, vyvolávajícím nutnost změny závazného ustanovení plánu, zejména pak z hlediska ochrany lesa nebo z hlediska zajištění plnění funkce lesa, musí vlastník lesa požádat schvalující orgán státní správy lesů o změnu příslušného závazného ustanovení podle § 27 odst. 4 lesního zákona. Soud má za to, že lesní hospodářský plán by měl především zajistit rovnoměrnou a trvalou dřevoprodukční funkci lesa po celou dobu platnosti plánu. Doba platnosti plánu není pouze formální lhůta, ale je zřejmé, že např. závazné ustanovení

plánu maximální celková výše těžeb, které stanoví pro vlastníka horní hranici těžeb, je závislé na délce platnosti plánu. Jistým modelem hospodaření, který má zachovat rovnoměrné a trvalé plnění dřevoproductční funkce lesa, jsou těžební ukazatele uvedené v § 8 a příloze č. 5 vyhlášky o lesním hospodářském plánování. Těžební ukazatel plní svou úlohu správně pouze tehdy, je-li skutečně používán po stanovenou dobu, na kterou byl zkonstruován. Pokud by tato doba byla uměle zkracována právě změnou, resp. zkrácením doby platnosti plánu, přestal by těžební ukazatel plnit svou funkci. Podle přesvědčení soudu má shora citované ustanovení § 27 odst. 1 lesního zákona zajistit návaznost lesních hospodářských plánů a vyloučit možnost časového překrytí v dobách jejich platnosti, a to z důvodu zachování trvalého a rovnoměrného plnění dřevoproductční funkce lesa. V daném případě přikoupenou část majetku je tak možné zahrnout do již existujícího lesního hospodářského celku, pro který je již zpracován lesní hospodářský plán na období od 2006-2015, a to změnou závazných ustanovení plánu ve smyslu § 27 odst. 4 lesního zákona a § 12 vyhlášky o lesním hospodářském plánování, neboť důvodem je změna podmínek, která spočívá ve zvětšení rozlohy lesního hospodářského celku. Takováto změna lesního hospodářského plánu by poté proběhla v rámci doby platnosti již schváleného plánu, kdy by došlo pouze ke změně podmínek, tedy ke zvětšení rozlohy daného lesního hospodářského celku, pro který je plán v platnosti.

K námitce žalobce, že žádný z předpisů platných v ČR vlastníků lesa nezakazuje, aby navrhovali schválení nového hospodářského plánu v době platnosti plánu schváleného dříve a předchozí ukončení platnosti plánu dřívějšího ani nikde neoznačuje za podmínku schválení plánu nového, soud konstatuje, že žádné z ustanovení lesního zákona opravdu nezakazuje podání návrhu na schválení nového lesního hospodářského plánu v době platnosti stávajícího hospodářského plánu, nicméně tento nový lesní hospodářský plán bude schválen pouze tehdy, pokud nebude v rozporu s lesním zákonem a ostatními právními předpisy. Žalobce předložil nový plán ještě v době platnosti schváleného lesního hospodářského plánu pro LHC Kluk 2006-2015, který s ohledem na shora již řečené přešel na žalobce a je jím vázán, neboť platný lesní hospodářský plán přechází bez dalšího na nového vlastníka lesního hospodářského celku, pokud nedojde ke změně hranic lesního hospodářského celku, pro který byl plán vydán. Žalobce měl v předmětném případě postupovat v souladu s § 27 odst. 4 lesního zákona a po koupi druhého pozemku o výměře 21,26 ha měl podat žádost o změnu příslušného závazného ustanovení stávajícího lesního hospodářského plánu s ohledem na zvětšení rozlohy stávajícího lesního hospodářského celku. Dále soud uvádí, že pakliže bychom připustili možnost, že by vlastník mohl kdykoliv zkrátit dobu platnosti lesního hospodářského plánu, přestanou výše zmiňovaná ustanovení o maximální celkové výši těžeb plnit svou funkci a stanou se zcela zbytečnými.

Soud přisvědčil argumentaci žalobce, že § 24 odst. 1 lesního zákona dává vlastníku lesa oprávnění rozhodnout o tom, na jaké období bude jeho lesní hospodářský plán zpracován, i když je podle předmětného ustanovení zpravidla zpracováván na dobu deseti let. Vlastníkovi lesa ovšem toto ustanovení již nedává oprávnění kdykoliv v průběhu jeho platnosti měnit dobu, na kterou byl schválen. Lesní hospodářský plán je spjat s lesním majetkem nacházejícím se na konkrétních pozemcích určených k plnění funkce lesa a jeho hlavním účelem je přitom bezesporu zachování funkce lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, a to za podmínek hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí. Lesní hospodářský plán tak není vázán na konkrétní osobu, tedy na konkrétního vlastníka, jak se mylně domnívá žalobce.

K námitce žalobce, který považoval za nesprávný závěr, že zkrácení doby platnosti lesního hospodářského plánu je vyloučeno též s ohledem na právní názory vyslovené NSS

v jeho rozsudku ze dne 12. 12. 2008, č. j. 2 As 64/2008-122 soud uvádí, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně v odůvodnění svých rozhodnutí nikde nekonstatovali, že dobu platnosti lesního hospodářského plánu není možno zkrátit s ohledem na shora uvedený rozsudek NSS. Správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že: „*Námitkující a Krajský úřad se neshodují v řešení právní otázky, zdali LHP Kluk 2006-2015, schválený pro předchozího vlastníka, přešel na námitkujícího, který předmětný les nabyt do svého vlastnictví. Ministerstvo zemědělství zastává právní názor, že lesní hospodářský plán je nástrojem vlastníka lesa, který je primárně spjat s lesním majetkem a v případě změny v subjektu vlastníka lesa přechází na vlastníka nového (obdobně rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2008, č. j. 2 As 64/2008-122). V citovaném rozsudku je zkonstatována univerzální sukcese do lesního hospodářského plánu při změně vlastníka lesa. Ministerstvo zemědělství se domnívá, že výše uvedený výklad je v souladu s účelem lesního zákona, zejména se zachováním rovnoměrného a trvalého plnění funkcí lesa.* Žalovaný v napadeném poté v napadeném rozhodnutí uvedl, že: „*Rovněž nelze než souhlasit s právním závěrem spočívajícím v tvrzení, že lesní hospodářský plán je primárně spjat s lesním majetkem a v případě změny vlastníka lesa přechází práva a povinnosti spojená se schváleným lesním hospodářským plánem na nabyvatele.*“ Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný své závěry vztahující se k nemožnosti schválení lesního hospodářského plánu nyní předloženého žalobcem pro období 2011-2020 především opírá o ustanovení lesního zákona, konkrétně o § 27 odst. 1, 4 lesního zákona, kdy vycházel především ze samotné povahy lesního hospodářského plánu, který je důležitý pro zachování trvalého a rovnoměrného plnění dřevoprodukční funkce lesa. Argumentace citovaným rozsudkem NSS byla žalovaným použita jen v souvislosti s přechodem lesního hospodářského plánu na právního nástupce původního vlastníka, tedy na žalobce, neboť nejprve bylo i s ohledem na výše uvedené nezbytné vyřešit otázku, zda stávající Lesní hospodářský plán Kluk zpracovaný na období 2006-2015 přešel na právního nástupce či nikoliv. Při řešení této otázky, tak byly použity závěry z rozsudku NSS, který konstatoval, že „*interpretace umožňující přechod lesního hospodářského celku, pro který byl lesní hospodářský plán schválen (a je i nadále platný), je v souladu s účelem zákonné právní úpravy. Univerzální sukcese do lesního hospodářského plánu je však bez dalšího možná pouze v případě, pokud při změně vlastníka zároveň nedošlo ke změně hranic lesního hospodářského celku, pro který byl plán schválen.*“ Teprve až ve chvíli, kdy měl žalovaný postaveno na jisto, že LHP přešel na nového nabyvatele, mohl se zabývat otázkou, zda je v daném případě možné zkrátit dobu platnosti tohoto lesního hospodářského plánu, kdy na základě ustanovení lesního zákona dospěl k závěru, že v předmětném případě toto není možné, neboť žalobce měl postupovat ve smyslu § 27 odst. 4 lesního zákona a požádat o změnu příslušného závazného ustanovení s ohledem na změnu podmínek, ke které došlo v souvislosti s rozšířením území, na které se má lesní hospodářský plán vztahovat. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně tak nepoužili shora citovaný rozsudek k odůvodnění nemožnosti ukončení platnosti lesního hospodářského plánu pro již existující lesní hospodářský celek a jeho nahrazení novým hospodářským plánem pro všechny pozemky nabyté žalobcem. Toto lze v daném případě dovodit, jak je již shora uvedeno, z ustanovení lesního zákona a z povahy lesního hospodářského plánu, který je důležitý pro zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že stav, kdy navržený nový lesní hospodářský plán pro všechny pozemky nového vlastníka odporuje hlavnímu účelu lesních hospodářských plánů, musí být v řízení o schválení plánu nebo v řízení o námitkách proti neschválení zjištěn dokazováním a k jeho vzniku v žádném případě nedochází automaticky pouhým zkrácením platnosti stávajícího lesního hospodářského plánu jeho nahrazením plánem novým. Soud se v daném případě ztotožnil s tvrzením žalovaného, že těžební

ukazatele ve vyhlášce představují jistý model hospodaření, který má zachovat rovnoměrné a trvalé plnění dřevoprodukční funkce lesa, kdy těžební ukazatel plní svou úlohu správně pouze tehdy, je-li skutečně používán po stanovenou dobu, neboť pokud by například vlastník lesního hospodářského celku reprezentovaného jedinou porostní skupinou měl schválený lesní hospodářský plán na dobu deseti let a již v prvních 3 letech vytěžil předem v lesním hospodářském plánu těžebním procentem stanovené množství dřeva a poté by požádal o ukončení lesního hospodářského plánu a nechal si zpracovat nový hospodářský plán a opět by použil desetiletá těžební procenta těžby mýtní pro zbývající množství dřeva, ve výsledku by z lesního hospodářského celku vytěžil více dřeva než jiný vlastník lesního hospodářského celku o stejné rozloze, který by dodržel desetiletý lesní hospodářský plán a jehož platnost by předčasně neukončoval. Tvrzení žalobce, že situace, že navržený nový lesní hospodářský plán pro všechny pozemky nového vlastníka bude odporovat hlavnímu účelu lesních hospodářských plánů, může vzniknout pouze výjimečně, je tak nesprávný, neboť zkracováním doby platnosti plánu by docházelo k tomu, že lesní hospodářský plán by přestal plnit svoji funkci, tedy nezajišťoval by rovnoměrné a trvalé plnění dřevoprodukční funkce lesa, což odporuje hlavnímu účelu lesních hospodářských plánů.

S ohledem na shora uvedené se soud neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že důvodem pro neschválení byl paušální, automaticky a o logicky ne zcela konsekventní úvahy opřený závěr žalovaného, že zkrácení platnosti existujícího lesního hospodářského plánu a jeho nahrazení plánem novým pro větší množství pozemků určených k plnění funkce lesa je vždy v rozporu s lesním zákonem, nikoliv prokázané ohrožení plnění funkcí lesa, popř. rozpor navrženého lesního hospodářského plánu pro nově vytvořený LHC Kluk na období 2011-2020.

K námitce žalobce, že je schválení nového lesního hospodářského plánu pro všechny pozemky nabyté nově jedním vlastníkem s ohledem na charakter lesního hospodářského plánu jako nástroje vlastníka lesa možné, pokud není prokázáno, že navržený lesohospodářský plán v rámci nového LHC nezajišťuje zachování funkcí lesa, popř. nezajišťuje hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí, má oporu rovněž v ustanoveních přílohy č. 9 písmeno H- Příspěvek na úhradu zvýšených nákladů spojených s vyhotovením digitální formy dat lesního hospodářského plánu pro účely státní správy lesů zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2011 soud uvádí, že není důvodná. V Příloze č. 9 písmeno H. Podmínky přiznání příspěvku je uvedeno, že: „*platnost stávajícího plánu končí v roce 2010, v případě sloučení několika plánů žadatele končí platnost v roce 2010 alespoň jednoho z nich. Za splnění této podmínky se považuje i případ, kdy povinnost vyhotovení plánu vznikne žadateli v důsledku majetkových změn či změn charakteru nemovitosti, dále se za splnění této podmínky považuje i případ, kdy žadateli skončila doba platnosti plánu již v předchozích letech, žadatel vypracoval návrh nového plánu a probíhá jeho schvalování.*“ Soud konstatuje, že platnost stávajícího plánu končí až dnem 31. 12. 2015, plán přešel na žalobce a ten nemá povinnost zpracovávat nový plán, za který by mu náležel příspěvek. Druhá věta přílohy č. 9 písmene H poskytnutí příspěvku dopadá pouze na les o výměře 21,26 ha navazující na LHC Kluk, pro který byla podle § 25 lesního zákona zpracována osnova. Zákonné ustanovení, které by žalobci výslovně nařizovalo povinnost zpracovat plán v důsledku změn charakteru nemovitosti, není v dané právní úpravě obsaženo. Žalobci není uložena tato povinnost zákonem o státním rozpočtu České republiky na rok 2011. Tento zákon pouze specifikuje podmínky přiznání příspěvku, jestliže už v právním předpise takto zakotvená povinnost existuje.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu i se zásadou ochrany legitimního očekávání vyjádřeného v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce v minulosti opakovaně nabyl vlastnické právo k pozemkům určeným k plnění funkce lesa za stejných nebo obdobných okolností a ve všech těchto případech nechal zpracovat nový lesní hospodářský plán. Žalobce sice uvedl, že postup žalovaného je bezdůvodně odlišný od postupu aplikovaného jinými orgány státní správy lesů v obdobných případech, což je podle něj dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nicméně argumentace nezákonnou praxí správního orgánu nemůže být důvodem pro poskytování ochrany takovému postupu správních orgánů. Soud přisvědčuje žalovanému, že pokud některý orgán státní správy lesů zkrátí dobu platnosti LHP, pak jednal v rozporu s lesním zákonem, protože mu k takovému postupu chybí jakékoliv zmocnění.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl plný úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová